

**דוד אילוז,
האיש שהרג את
המתאבד בשער
הבסיס בצור,
מספר על סוד
השניות הארוכות
ביותר בחייו**

לדובב אותו והוא חוזר ומספר את סיפורו. כאילו כפעם הראשונה: השעור היתה 6 ועשרה, הייתי לבר בעמדת השומר, לא היה איש לירי. לא הרחק ממני ישנו את שנתם החברה שק פלוגת הרפואה, בתוך אוהל. לפני שנכנסתי לתורנות השמירה קיבלתי הוראה ברורה: לעצור כל רכב שמנסה להיכנס לאזור. מכיוון שאני מכיר את כליהרכב שלנו, ידעתי שכל כליהרכב לא מוכר, אסור לו להיכנס ואין לו מזה לעשות בשטח. "ערותם של עדייראיון לבנונים, כאילו היו למכוניות לוחות-זהויה ישראליות, אינן מרשימות את דוד אילוז. אני בפירוש לא ראית את לוחיות-הזהויה, אבל צריך לזכור, כי עדי הראייה הלבנונים טענו שהרכב היה סגור חוס, ודבר אחד אני יכול להגיד בוודאות מוחלטת. כליהרכב היה מסוג גיא-אס-סי או שברולט בצבע ירקק עם ארגו סגור מאחור בתוך הסגור ישב בן-ארם, אני רואה

**„עוד קוביה אחת — והייתי
מציל את כל העסק!“**

אותו ממש לנגד עיני, אני יכול לצאת. אהיה לי כישרון ציור הי מרכיב קלטטרון שלו. הבחור היה בן 22, עם שפם וקפץ שבעי ימים. הוא לבש חולצת טרי מפוספסת. הוא התלבש לי על המט מהרגע שפנה שמאלה מהכביש הרא ונכנס במהירות. ראיתי אותו בוודא כי הוא היה מימיני ויכולתי להבחין היטב מבעד לחלון הנהג. מ כשקלטתי אותו, התחלתי לירות. בשניה שפנה שמאלה קפצתי מכות-הירייה. פגעתי בו מייד. התעות מהכדורים, אני רואה ממש העוויות שלו.

„לא היה לי רגע של מחשבה פיקפוק. היה ברור לי מייד, שהוא הזה הוא לא משלנו ושיש לעצור או הבחור קיפץ בתוך תא הנהג מתע מעוצמת הכדורים. ריחמתי עליו. לא יכול להתכחש לרגש הרחוק שתקף אותי, כשראיתי אותו מתעו ריחמתי עליו וריחמתי על עצמי — בגלל שיריתי בו. חשכתי מה יקרה ברגע שהוא מתפוצץ לירי. ליווי אותו בירות לאורך כל הדרך. אז שעבר את השער, הוא איבר השליטה והמשיך להידרדר. אחרי ע שניות בא הפיצוץ. עפתי מהעמדה

הממשלה יצחק שמיר. במשך יומיים הוא מוצף בכיקורים של אנשי התיקשורת. אילוז עייף מלחזור על הסיפור שוב ושוב, ובכל זאת, לא קשה

לדיו, ניקרה יום קודם לכן בבית החולים. היום נשארה בבית בקיריית גת כדי לטפל בשני הילדים. זה עתה פקד את מיטתו ראש

שוכב כשפלג גופו העליון חשוף, מתוך פניו השזופים הנאים. מציץ זוג עיניים כחולות ועירניות. ליד מיטתו נמצאים בני המישפחה. אשתו חווה, אם שני

דוד אילוז, נהג אוטובוס של מוליכי לכיש, ארו את תרמיל הגב שלו, נשק לאשתו חווה ולשני ילדיו ועזב את ביתו בקיריית-גת, כדי למלא את חובתו למולדת. התאריך היה ה-16 בנובמבר 1983. אילוז, גבר יפהיטואר ומוצק, איש חיל-השריון, ידע כי לפניו 31 יום של מילואים. הוא לא ידע היכן יוצב הפעם. כאשר התייצב בבסיסו, סופח אילוז, שהוא נהג רכב זחל"ם. לפלוגת רפואה. דוד, הוא בן למישפחה אילוז הנודעת מקיריית-גת. כולנו ליכודי ניקים, הוא אומר בגאווה לא מוסתרת. הוא לא חלם, כי תוך שבועיים מיום

**מאת
שרית ישי**

גיוסו לשירות המילואים יהפוך אחד מגיבוריה של דרמה נוראית. אילוז בחר שקט ברך-כלל, שמעולם לא נחשף קודם לכן לאמצעי התיקשורת. הפך בן-לילה הגיבור הבלתי-מוכר של האסון הנורא בצור. במיטתו שבמחלקת אף-אוזן-גרון בבית-החולים רמב"ם בחיפה, הוא